

[Jens Møller]

Bekæmpelsen af den fri abort, eller som det rettelig burde hedde: menneskets fredløshed i de første levemåneder, med de deraf følgende tusinder af drab på ufødte børn, har altid været, er stadig og vil fremdeles være kristeligt folkepartis mærkesag nummer ét. Det er derfor ganske tilfredsstillende, at den tilmålte taletid for partiets ordfører kun er nogle få minutter. Som følge heraf har jeg valgt den usædvanlige fremgangsmåde i denne sag at nedskrive min tale, som den skulle have lydt, hvis den nødvendige tid havde været til rådighed, og har ladet den omdele til samtlige medlemmer af tinget. Den tid, jeg har til rådighed her på talerstolen, skal jeg så benytte til at holde så meget af talen, som tiden tillader, og så håber jeg, at medlemmerne selv vil læse resten.

Hver tid har sine fordomme, selv om disse naturligvis ikke opfattes som fordomme af det store flertal af samtidens mennesker. De opfattes snarest som selvindlysende sandheder, hvorfor man ikke føler sig forpligtet til at undersøge deres sandhedsværdi og indigneret afviser andres forsøg på at sætte tingene på plads. Fordommens væsen er antimoral, idet den ægte morals væsen altid er at beskytte den svage over for den stærkes overmagt, medens fordommene langt snarere tenderer mod at beskytte og fastholde den stærkes privilegier på bekostning af den svages rettigheder, altså det modsatte af moral.

Når situationen er værst, fører disse fordomme til forbrydelser mod menneskeheden, forbrydelser, der naturligvis ikke erkendes som sådanne af samtiden på grund af den moralske blindhed, der følger af fordommene, men som til gengæld altid er blevet dømt og fordømt af en eftertid, der ikke har ligget under for de samme fordomme.

De historiske eksempler på sådanne fordomme og deres katastrofale følger er mange. Lad mig i flæng nævne tre tilfælde fra den nyere historie: slavehandelen, indianernes udryddelse og apartheidpolitikken i Sydafrika. De har alle antimoralens kendetegn. De bevarer eller styrker magthavernes privilegier, og de undertrykker de svage. De har ligeledes det fælles træk, at de bygger på fordomme, der nægter en gruppe mennesker deres fulde menneskeværd, og at de, deres uomtvistelige umenneskelighed til trods, ikke opfattes som moralsk forkastelige af de mennesker, der har fordel af dem.

F. eks. måtte William Wilberforce og hans venner kæmpe et helt liv, før det lykkedes at få englænderne til at indse, at slavehandelen var umenneskelig og måtte forbydes, og at de sorte kvinder og mænd langt borte på slave-skibene var rigtige mennesker, der havde krav på en menneskeværdig tilværelse.

Dette og mange lignende eksempler demonstrerer klart den voldsomme psykiske energi, der frigøres, når mennesker føler det, de betragter som velerhvervede rettigheder, truet. Det medfører bogstavelig talt den form for kollektiv blindhed, der hindrer dem i at se sandheden. Det medfører, at de ved at betragte en gruppe af mennesker som ikke rigtige mennesker tiltager sig rettigheder, der i virkeligheden betyder vold mod denne gruppe, mod dens rettigheder og ofte imod dens liv.

Den fri abort er fuldt og helt et sådant eksempel. Den bærer klart antimoralens kendetegn, idet den er til fordel for magthaverne og går ud over de svage. I et demokrati er magthaverne vælgerne, altså den voksne befolkning. Fri abort giver dem mulighed for at befri sig for følgerne af deres handlinger, når de ikke ønsker sig disse følger, og gøre det på en måde, der af de fleste opfattes som nem, praktisk og gratis. Ethvert angreb på dette privilegium afvises da også omgående, enten ved at man ignorerer det, eller, hvis det opfattes som truende, med stor energi og vrede, hvilket enhver, der så tv-avisen i aftes, kan forsikre sig selv om.

Dette magthavernes privilegium opretholdes på bekostning af de i denne forbindelse allersvageste, de ufødte børn, der ikke har mulighed for at forsvare sig. De moralske problemer skyder man til side ved at erklære, at fosteret ikke er et menneskeligt væsen, men en del af moderens legeme, en slimklat eller lignende, og man beskykker selve handlingen med et fint latinsk ord, abort, der skjuler, hvad der egentlig sker, og sætter det positive, glade ord »fri« foran. Det ligger således ganske klart, at hvis et foster er et menneskeligt væsen, så er fri abort på linje med slavehandelen, indianerudryddelsen og apartheidpolitikken en forbrydelse mod menneskeheden, der ikke erkendes som en sådan af samtiden på grund af de ovenfor nævnte ting.

Svaret på spørgsmålet, hvad abortus provocatus er, ligger således helt enkelt i spørgs-